

РЕШЕНИЕ

№ 10122

гр. София, 27.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 25.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **6093** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46а, ал. 1 и ал. 2 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на М. Р., роден на 21. 08. 1996 г., гражданин на Република С. М., със съдебен адрес – [населено място], [улица], чрез адв. И., срещу Заповед № 5364з-2221 / 10. 06. 2024 г. на директора на Дирекция „Миграция“, за принудително настаняване на чужденец в СДВНЧ към дирекция „Миграция“.

В жалбата се излагат съображения, че обжалваната заповед е незаконосъобразна. Твърди се, че жалбоподателят е бил възпрепятстван да се запознае със съдържанието на заповедта, тъй като всички негови вещи, вкл. и заповедта били задържани след подписването ѝ.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. И., която поддържа жалбата и излага допълнителни съображения. Претендира разноските по делото. Подробни съображения излага в писмени бележки.

Ответникът – директор на Дирекция „Миграция“, редовно призован, не се явява и не се представлява. Оспорва жалбата по съображения изложени в писмена защита. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С писмо № 334/2022 от 28. 05. 2024 г. на началника на Затвора С. е уведомена

Дирекция „Миграция“, че на 11. 06. 2024 г. от Затвора С. ще бъде освободен лишения от свобода М. Р., гражданин на Република С. М..

Със Заповед рег. № 5364з-2219/ 10. 06. 2024 г., на основание чл. 44, ал. 1 и чл. 42, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, спрямо М. Р. е наложена принудителна административна мярка „Експулсиране“, която да се изпълни до страната на произход на чужденеца.

Със Заповед рег. № 5364з-2220/ 10.06.2024 г., на основание чл. 42з, ал. 1, т. 1 и ал. 3 вр. чл. 10, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, спрямо чужденеца М. Р. е наложена принудителна административна мярка „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите членки на ЕС“ за срок от 3 години, валидна само по отношение на влизането и пребиваването на територията на Република България.

С предложение рег. № 5364р-14651 / 10. 06. 2024 г. е предложено на директора на Дирекция „Миграция“ да бъде издадена заповед за принудително настаняване в СДВНЧ на М. Р., роден на 21. 08. 1996 г., гражданин на Република С. М., на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ, до създаване на необходимата организация за напускане на Република България. Посочено е, че с оглед фактическите данни, относно цялостното поведение на лицето на територията на страната до момента може да се направи обосновано предположение за наличие на опасност от укриване, както и че чужденецът ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената му ПАМ и това, че е налице опасност за здравето и живота на околните, вследствие на неговото престъпно поведение в страната. Освен това се сочи, че спрямо чужденеца не могат да бъдат приложени алтернативите на предвидените в чл. 44, ал. 5, т. 1, т. 2 от ЗЧРБ обезпечителни мерки, поради това че в Дирекция „Миграция“ няма информация да е постъпвала декларация от български гражданин с нотариална заверка на подписа за осигуряване на жилище и финансова издръжка на чуждия гражданин през време на престоя му в Република България, няма информация да разполага с парични средства, поради което не може да внесе лично или чрез трето лице парична гаранция в срок и размер, определени с правилника за прилагане на ЗЧРБ.

Със Заповед рег. № 5364з-2221 / 10. 06. 2024 г. на директора на Дирекция „Миграция“, М. Р. е принудително настанен в СДВНЧ към дирекция „Миграция“ за срок до шест месеца.

По делото е постъпила писмена защита от ответника с приложени писмени доказателства по опис, включително заверено копие на Справка за пътуване на лице – чужд гражданин, от която се установява, че М. Р. е излязъл от Република България през ГКПП Г. на 20.06.2024 г. в 15:38 часа.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Заповедта е връчена на лицето на 11. 06. 2024 г., видно от положения подпис, а жалбата до съда е подадена на 18. 06. 2024 г., от което следва, че се оспорва в срок, подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице интерес от обжалването.

Правният интерес за оспорвания следва да се преценява към момента на подаване на жалбата (в случая към 18. 06. 2024 г.), поради което е неоснователно възражението на ответника, че липсва интерес от оспорването, тъй като чужденецът е освободен от СДВНЧ и е изведен от територията на РБ на 20.06.2024 г.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, съобразно чл.

44, ал. 6, вр. ал. 1 от ЗЧРБ – директора на Дирекция „Миграция“.

Заповедта е мотивирана с посочване както на фактическите, така и на правните основания за издаването ѝ, с оглед на което е спазено изискването на чл. 59, ал. 1 във вр. с чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Като правни основания за издаване ѝ са посочени разпоредбите на чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ, а от фактическа страна органът е приел, че по отношение на чужденеца е приложена ПАМ по чл. 42, ал. 1 т. 1 от ЗЧРБ и препращане на мотиви към предложение рег. № 5364р-14651 / 10. 06. 2024 г. г., както и наличието на опасност чужденецът да се укрие. Оспорената заповед е издадена при спазване на административно-производствените правила.

Видно от представената (стр. 25) докладна записка, на чужденеца е дадена възможност да даде обяснения по повод на задържането си, като на същия са му разяснени правата и е дадена възможност да се запознае с преписката. В този смисъл са неоснователни доводите на процесуалния представител на жалбоподателя, че същият не е уведомен за започването на производството и не му е дадена възможност да разбере защо е настанен в СДВНЧ.

Съгласно разпоредбата на чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, посочена като правно основание за издаване на процесната заповед, в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал. 1 могат да издадат заповед за принудително настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или експулсирането. Принудително настаняване се разпорежда и в случаите, когато чужденецът не изпълнява условията на наложените по ал. 5 обезпечителни мерки

Анализът на относимите норми сочи, че материално-правните предпоставки, които следва да са налице, за да се издаде заповед за принудително настаняване на чужденеца в СДВНЧ, са заповед за приложена административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗЧРБ и поне една от следните предпоставки, а именно лицето да възпрепятства изпълнението на заповедта или да е налице опасност същото да се укрие. Мярката по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, каквато безспорно е процесната, има за цел да обезпечи изпълнението на предходната мярка за отвеждане на лицето до границата на РБ.

В случая, не се спори между страните, че по отношение на жалбоподателят е издадена заповед за налагане на принудителна административна мярка „Експулсиране“. Административният орган е посочил необходимостта от настаняването в СДВНЧ, като е мотивирал акта си (съобразно препращащите мотиви в предложението) от фактическа страна с това, че чужденецът няма адресна регистрация и разрешен срок за пребиваване в страната, не разполага със средства за издръжка, налице е опасност да се укрие, да се отклони от изпълнението на наложената му ПАМ, както и че е налице опасност за здравето и живота на околните, вследствие на неговото престъпно поведение в страната.

Съдът намира така изложените доводи за правилни и законосъобразни.

В случая М. Р. няма адресна регистрация и разрешен срок на пребиваване в страната или подадена молба за предоставяне на закрила, няма данни същият да разполага със средства за издръжка, не е декларирал и адрес, на който ще пребивава, което се явява пречка за изпълнението на наложената ПАМ – връщане до страната на произход. При тези обстоятелства съдът намира, че правилно административният орган е направил обосновано предположение, че лицето може да се отклони от изпълнение на

наложената му ПАМ.

В същото време, видно и от писмото от Затвора С. (стр. 23) М. Р. е изтърпял присъда в размер на три години лишаване от свобода за извършено престъпление по чл. 242, ал. 2, пр. 1, ал. 2 вр. чл. 20, ал. 2 от НК, поради което в действителност съществува опасност лицето да се укрие.

Настоящият състав намира, че горните мотиви обективират основанието, което административният орган е приел за налично. Задържането следва да се основава на обективна причина, свързана с възпрепятстване на извеждането, което се дължи изключително на поведението на адресата на ПАМ. Целта, която преследва обезпечителната мярка е да се организира и осигури изпълнението, когато съществува непосредствена опасност чужденецът да се укрие или да възпрепятства по друг начин изпълнението на наложена му ПАМ. Данните сочат за обосновано предположение, че лицето ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Чужденецът се явява незаконно пребиваващ на територията на Република България и е осъден за извършено престъпление на територията на страната.

Според дефинитивната норма на § 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ „опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, т. 2 и 3“, е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. По правната си природа принудителното настаняване в СДВНЧ следва да се квалифицира като мярка по обезпечаване на изпълнението на принудителното отвеждане до границата на Р България. С оглед характера и предназначението ѝ, същата следва да се прилага само тогава, когато не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки и са налице конкретни данни за реална опасност лицето да осуети изпълнението на ПАМ. Задържането следва да се основава на обективна причина, свързана с възпрепятстване на извеждането, което се дължи изключително на поведението на адресата на ПАМ. Целта, която преследва обезпечителната мярка е да се организира и осигури изпълнението, когато съществува непосредствена опасност чужденецът да се укрие или да възпрепятства по друг начин изпълнението на наложената му ПАМ. В случая посочените критерии, обуславящи настаняване в СДВНЧ, са налице. Изпълнени са изискванията на чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ за постановяване на оспорения административен акт, а именно - наложена на чужденеца ПАМ по чл. 39а, т. 3 от същия закон и съществуваща реална опасност от укриването му. Законнообразно са упражнени правомощията на административния орган при преценката му за необходимостта от принудителното настаняване на чуждия гражданин в СДВНЧ за постигането на легитимна цел - организиране на принудителното извеждане от Р. България. Незаконното пребиваване на територията на страната, непредставянето на адрес от страна на жалбоподателя, на който може да се намери, липсата на близки в страната, както и обстоятелството, че лицето е склонно да нарушава разпоредбите на българското законодателство, мотивират извод за основателно предположение, че М. Р. може да се укрие, респ. за възпрепятстване на организацията и подготовката на извеждането му от страната или за затрудняване или осуетяване изпълнението на ПАМ.

Не са налице и доказателства, че може да се приложи по-лека мярка – липсват данни жалбоподателят да разполага със средства за издръжка, със социална подкрепа и с място за живеене на територията на страната.

Изложените от процесуалния представител на жалбоподателя доводи в съдебното заседание, относно режима на задържането в СДВНЧ, които били по-строги от затвора, са неотнормими към спора. Очевидно чужденеца е задържан с оглед организиране изпълнението спрямо него на наложената му ПАМ – експулсиране и същият е освободен на 20. 06. 2024 г., когато е напуснал територията на Република България.

В тази връзка са неоснователни и доводите в писмените бележки на процесуалния представител на ответника, относно докладната записка от затвора С. и сочените данни за бягство от затвора, което не отговаряло на истината, тъй като при издаването на оспорената заповед тези съображения не са взети предвид. Настаняването в СДВНЧ извършено с оспорената в настоящото производство заповед, е правна възможност допустима от закона и същата има за цел да обезпечи изпълнението на наложена по отношение на чужденеца ПАМ – експулсиране. Видно е, че настаняването в СДВНЧ е извършено именно с цел организиране на извеждането от страната, като след издаване на оспорената заповед, на 12. 06. 2024 г. жалбоподателят е подал (стр. 28) декларация, че желае да се върне в родината си, като моли за съдействие относно изготвянето на необходимите документи, което очевидно е станало на 20. 06. 2024 г. и чужденеца е напуснал страната.

По изложените съображения съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на процесуалните правила, при правилно приложение и в съответствие с целта на закона. При този изход на спора, на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, ще следва жалбоподателя да заплати на ответника направените разноси, под формата на юрисконсултско възнаграждение, каквото искане е своевременно направено. Съобразно чл. 24 от Наредбата за заплащане на правна помощ се дължи възнаграждение към минимума предвид липсата на правна и фактическа сложност на делото или такова в размер на 100 лв.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Р., роден на 21. 08. 1996 г., гражданин на Република С. М., срещу Заповед № 5364з-2221 / 10. 06. 2024 г. на директора на Дирекция „Миграция“ за принудително настаняване на чужденец в СДВНЧ към дирекция „Миграция“.

ОСЪЖДА М. Р., роден на 21. 08. 1996 г., гражданин на Република С. М., да заплати на Дирекция „Миграция“, юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: